

Bemærkninger til lovforslaget

Lov nr. 609 af 14. december 1977 om valg af danske repræsentanter til Europa-Parlamentet udtaler i § 7, stk. 2:

»Partier, der ved det senest afholdte folketingsvalg opnåede repræsentation i folketinget og fortsat er repræsenteret i dette, kan indlevere kandidatlistor til indenrigsministeren.«

Folkebevægelsen mod EF er et eksempel på en gruppe, som ikke er omfattet af § 7, stk. 2, og som derfor efter gældende lov skal behandles efter § 7, stk. 3, 4 og 5, som er sålydende:

»Stk. 3. Nyt parti til deltagelse i Europa-Parlamentsvalget kan senest kl. 16 8 ugers dagen før valgdagen anmeldes for indenrigsministeren af et antal vælgere, der mindst svarer til 2 pct. af samtlige ved det sidst afholdte folketingsvalg afgivne gyldige stemmer.

Stk. 4. Anmeldelse af et nyt parti skal være bilagt erklæringer fra de vælgere, der anmelder partiet. Erklæringerne skal være afgivet på en af indenrigsministeren foreskrevet formular og være underskrevet og dateret af vælgeren personligt, og vælgerens nummer på valglisten skal være påført af vedkommende folkeregisterfører. Erklæringer, der er udstedt ét år eller mere før anmeldelsen, kan ikke medregnes. Det samme gælder erklæringer fra vælgere, der deltager i anmeldelsen af mere end ét nyt parti.

Stk. 5. Anmeldelse af et nyt parti har gyldighed indtil afholdelse af førstkommande Europa-Parlamentsvalg.«

Det er et goldt og tidkrævende arbejde såvel for Folkebevægelsens tilhængere som for kontrolmyndighederne i kommunerne og centraladministrationen at få klaret jobbene med tilvejebringelse af de nævnte erklæringer.

Da en af folketingets allerfornemste opgaver er at undgå, at det vigtigste danske råstof – arbejdskraften – fejlanvendes til goldt papiradministrationeri, bør anvendelsesområdet for regler som de anførte være så lille som muligt.

Dertil kommer, at det er blodigt uretfærdigt, at et parti, som er blevet repræsenteret i folketinget ved et valg, hvor det måske kun har fået en halv

procent af de afgivne stemmer, uden videre skal kunne koncentrere sig om det egentlige politiske arbejde i forbindelse med EF-valget, mens det parti – Folkebevægelsen mod EF – der ved det senest afholdte EF-valg fik flere mandater i EF-Parlamentet end noget som helst andet dansk parti, skal udsættes for den usunde beskæftigelsesterapi, som det er at indhente erklæringer.

Formuleringen af de nævnte bestemmelser i lovens § 7 er formentlig også blot udtryk for, at flertallet i folketinget er sure og fornærmede på Folkebevægelsen mod EF, fordi den har så stor demokratisk opbakning.

Den opgave, der ligger lige for, er derfor at sikre, at Folkebevægelsen mod EF ved det kommende EF-valg får samme status som folketingets partier og altså ikke skal ud at indsamle henved 70.000 underskriftsblanketter, der derefter skal kontrolleres på alle leder og kanter for, om de mange formalia er i orden.

Fremskridtspartiet er imidlertid af den opfattelse, at der ikke blot bør ske lettelse for Folkebevægelsen mod EF ved førstkommande EF-valg, men at der tillige bør ske en generel lempelse af § 7's papirkraft.

Helst så fremskridtspartiet totalt disse papirkraft slettet, jfr. nærmere § 4, stk. 1-3, i fremskridtspartiets lovforslag L 66 af 14. oktober 1976 om valg til Europa-Parlamentet (se Folketingstidende 1976-77, 1. samling, forhandlingerne sp. 502 og 1619 samt tillæg A: sp. 873).

Fremskridtspartiet er imidlertid på det rene med, at folketingets altovervejende flertal er så forgæbet i ordninger, der kræver overflødigt papirarbejde, at man endnu ikke kan få gennemført en ordning svarende til det nævnte lovforslag, og forslagsstillerne har derfor begrænset nærværende lovforslag til den udformning, der fremgår af den herved foreslåede lovtekst.

Uanset at Folkebevægelsen mod EF og andre græsrodsbevægelser meget vil have sig frabedt at blive kaldt »partier«, anvender lovforslaget den terminologi som følge af, at det nu engang er den sprogbred, som gældende 1977-lov anvender.